

КРИМИНАЛИСТИЧКО-ПОЛИЦИЈСКА АКАДЕМИЈА

Ментор: студенти:

Проф. Др Жељко Никач Николић Бранко 306/09

Булајић Бојан /09

БЕОГРАД, 2011

САДРЖАЈ:

1.Увод у семинарски рад.....	2
2.Појмовно објашњење породице, насиља и појавних облика испољавања насиља у породици.....	3
3.Узроци насиља у породици.....	8
4.Облици испољавања насиља у породици.....	10
5.Правна заштита од насиља у породици у Србији.....	14
6.Полиција и насиље у породици.....	16
7.Закључак.....	19
Литература.....	20

1.Увод у семинарски рад

Насиље у породици постаје предмет друштвеног и научног интресовања тек у другој половини двадесетог века тј. у раним 70-тим годинама, а у Србији тек у последњих петнаест година. Најпре је пажњу освојило насиље над децом, потом насиље над женама. Старе и немоћне особе које лако могу постати жртве насиља још увек су на маргинама друштвеног интересовања. Занимање за проблем насиља у породици добија снажне импулсе из окриља међународних и невладиних организација у потрази за одговорима како му ефикасније стати на пут, а нарочито како ефикасније заштити жртве. Овај специфичан и комплексан, а веома распрострањен облик насиља захтева адекватан одговор државе у процесу његовог сузбијања и спречавања. Јасно је, да се насиље у породици, као и свако друго насиље, не може друштвено толерисати и да је активно супростављање насиљу једна од основних обавеза сваке демократске државе. У друштвеном миљеу какав је наш, са патријархалним наслеђем, под теретом различитих облика дискриминаторне политике и праксе, насиље у породици се тешко препознаје као важан друштвени проблем. Проблем компликују и типичне предрасуде као што су да се од мушкарца очекује да буде хранилац и глава породице, а да жена буде супруга и мајка, наравно добра и пожртвована, док су деца ту да слушају и да испуњавају очекивања родитеља јер у супротном се међу васпитачким техникама могу наћи и средства која укључују насиље. Дуго се сматрало да је примена насиља према члановима породице, посебно између брачних и ванбрачних партнера, породична и приватна ствар, добро чувана " породична тајна ", далеко од друштвеног сазнања. Од жртава овог облика насиља, најчешће жена, често чује : "срамота ме је да о томе причам", " нико ми не може помоћи, сама сам крива", а од најближих рођака и познаника "то је њихова приватна ствар", " не желим у томе да учествујем" и сл. Што се тиче полицијских службеника, морамо да признамо да им је неопходна одговарајућа обука. Обука би

требало да обухвати опште информације о насиљу над жртвама, да пружи могућност полицијским службеницима да искажу свој систем вредности и убеђења. На жалост, у пракси, начин поступања полицијских службеника приликом изласка на место догађаја није регулисан посебним протоколом, тако да се полицијски службеници " сналазе " у свакој конкретној ситуацији, што отежава њихов рад и отвара могућност неадекватне реакције која може да изазове озбиљне последице. Ради спречавања импровизације у поступању и остваривања неопходне једнообразности неопходно је да се установе одговарајући стандарди професионалног рада и јасно и прецизно одреде процедуре у поступању полицијских службеника.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com